

MBS054

ARIEL HUNGARY - BIBLIATANÍTÁSOK

A MEGTESTESÜLÉS

Dr. Arnold Fruchtenbaum

ARIEL

HUNGARY

bibliatanitasok.hu

BIBLIATANITASOK@GMAIL.COM

Tartalom

BEVEZETÉS

- I. A MEGTESTESÜLÉS TANA
 - A. János 1:1-14
 - B. Róma 1:3-4
 - C. Filippi 2:6-8
 - D. I. Timótheus 3:16
 - E. Zsidókhöz írt levél 2:14
- II. A MEGTESTESÜLÉS ESZKÖZE
- III. A MEGTESTESÜLÉS OKAI ÉS CÉLJAI
- IV. A MEGTESTESÜLÉS MESSIÁS JELLEME
- V. A MESSIÁS EMBERI MIVOLTA
- VI. A MESSIÁS MEGALÁZTATÁSA
- VII. A MESSIÁS ISTENSÉGE

*És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), a ki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.
János 1:14*

BEVEZETÉS

A „megtestesülés” kifejezés a latin „(hús)testben” szóból ered. Azt jelenti, hogy Isten emberi természetet vett magára. Mivel Isten Fia, a Szentháromság második személye volt az, aki testet öltött, vagy testben volt, valószínűleg helyesebb és pontosabb azt a kifejezést használni, hogy a logos, vagyis az Ige lett testté ahelyett, hogy azt mondanánk, Isten emberré lett, bár valójában mind a két kijelentés igaz. A megtestesülés azt jelenti, hogy hirtelen két természet volt jelen egy személyben. A két természet mindig nagyon különálló és soha sem keveredik egy személyen belül.

A megtestesülésről szóló tanulmányt hét részre osztjuk: a megtestesülés tanára, a megtestesülés eszközére, a megtestesülés okaira és céljaira, a testet öltött Messiás jellemére, a Messiás emberi mivoltára, a Messiás megaláztatására és a Messiás istenségére.

I. A MEGTESTESÜLÉS TANA

Az Írásban öt főbb rész foglalkozik a megtestesülés tanával.

A. János 1:1-14

A legkiterjedtebb részt János 1:1-14-ben találjuk. A megtestesülést illetően ebben négy kulcsfontosságú elem szerepel, melyek az 1. és 14. versekben találhatóak.

Az első vers kijelenti: *Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige.*

A 14. vers kijelenti: *És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), a ki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.*

Az első kulcsfontosságú elem az, hogy az Ige *kezdetben* volt (1a vers). A második elem az, hogy *az Ige volt az Istennél* (1b vers). Amióta Isten van, azóta az Ige is van. Ha Isten örökkévaló, akkor az Ige is örökkévaló. A harmadik elem az, hogy *Isten vala az Ige* (1c vers). Az, hogy hogyan lehetett az Ige Istennél (ami a második elem), s ugyanakkor hogyan lehetett az Ige Isten (harmadik elem) csakis a Szentháromság tanával magyarázható. Az Ige Istennél volt, vagyis különbözött Istentől, mivel az Ige nem azonos az Atyával, s nem azonos a Szentlélekkel sem. De az Ige Isten volt abban az értelemben, hogy az Ige a Fiú. A negyedik elem pedig az, hogy *az Ige testté lett* (14. vers) Az Ige, amely kezdetben Istennél volt, maga is Isten volt, és az emberi történelem egy bizonyos pontján testet öltött, emberré lett és ez volt a megtestesülés.

B. Róma 1:3-4

Az ő Fia felől, a ki Dávid magyából lett test szerint, aki megbizonyított hatalmasan Isten Fiának a szentség Lelke szerint, a halálból való feltámadás által, a mi Urunk Jézus Krisztus felől.

Ebben a részben két kulcsfontosságú kifejezést találunk a megtestesüléssel kapcsolatban: *test szerint* (3. vers) és *a szentség Lelke szerint* (4. vers). Ez a megtestesülés. Emberré vált test szerint. Ez a Szentlélek hatalma által történt, tehát a megtestesülés a Lélek szerint is történt.

C. Filippi 2:6-8

A ki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlónak lévén; És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig.

Ebben a részben három kulcsfontosságú elemet találunk a megtestesüléssel kapcsolatban. Először is, ő mindig is Isten formájában létezett (6. vers); az örökkévaló múltban *Istennel formájában* létezett, mivel ő a Szentháromság második személye: Isten, a Fiú. Másodszor, aki az Istennek formájában létezett a teljes örökkévalóságban, az emberi történelem egy bizonyos pontján *emberekhez hasonlónak* lett (7. vers). Ez a megtestesülés kijelentése: bűnös emberekhez hasonlónak tétetett. A *hasonlónak* kifejezés használata nem azt jelenti, hogy valójában nem ember volt. A *hasonlónak* kifejezés kihangsúlyozza a bűnös emberekhez való hasonlóságát abban, hogy pusztán megfigyelés által nem különbözött egyetlen más emberi lénytől sem. Ám az ő esete mégis más, mert nem követett el egyetlen bűnt sem. Abszolút valóságos emberi lény volt, valódi ember, de nem bűnös ember. Harmadszor, *olyan állapotban találtatott, mint ember* (8. vers). Ez is arra utal, hogy úgy nézett ki, mint az összes többi ember. A megtestesülés azt jelenti, hogy testet öltött, és ember lett.

D. I. Timótheus 3:16

És minden versengés nélkül nagy a kegyességnek eme titka: Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségbe.

Ennek a versnek a lényege az, hogy Jézus megjelent a testben; egy kijelentés a megtestesülésről.

E. Zsidókhöz írt levél 2:14

Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, a kinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt.

Ebben a versben a megtestesülésre vonatkozó kulcsfontosságú kifejezés a *testből és vérből valók részese* kifejezés. A *részese* görög szó jelentése „megragadni”. Megragadott valamit. Amit megragadott az emberi test volt.

Ebből az öt versből, amelyek a megtestesülést fejtik ki, ered a megtestesülés tana.

II. A MEGTESTESÜLÉS ESZKÖZE

Mi tehát akkor a megtestesülés eszköze? Hogyan vált Isten emberré? A megtestesülés eszköze három dolgot foglal magában.

Először is, a megtestesülésnek része volt a Szentlélek (Lukács 1:35) Amikor Mária szűzként megkérdezte, hogyan lehetséges a fogantatás, az angyal azt válaszolta, hogy a Szentlélek fogja beárnyékolni őt és létrehozza a csodálatos fogantatást. A megtestesülés létrehozója a Szentlélek volt. A Szentlélek szállt Máriára és a Magasságos ereje beárnyékolta őt. A Lélek munkálkodott, hogy a Messiás emberi nemzését vagy fogantatását létrehozza. A Messiás mindig is Isten volt, tehát az istenségét nem kellett létrehozni, csakis az emberi mivoltát. Az istenség részt vállalt Mária emberi mivoltából, ám ugyanakkor ki is zárta Mária bűnös természetét. Azáltal, hogy a Szentlélek a Magasságos erejével beárnyékolta Máriát, a Szentlélek létrehozta Jesua (Jézus) a Messiás emberi mivoltát. A Szentlélek hozta létre a fogamzást. Ez Lukács 1:35 szerint két dolgot eredményezett: először is szentséget, másodszor pedig Isten Fiát, az Isten-embert.

Másodszor, a megtestesülésnek szűz Mária (Miriam) is része volt. Szüzességét megerősíti a négyből két evangélium (Máté 1:18, 22-23; Lukács 1:27, 34). A fogantatás természetfeletti volt. Mivel Mária szűz volt, a természetfeletti fogantatás is szükségszerű volt. Az emberek gyakran beszélnek a szűztől való születés csodájáról, de gyakorlatilag nem maga a születés volt csodálatos, hiszen Jesua ugyanúgy született, mint bármely más csecsemő. Nem a születés volt csodálatos, hanem a fogantatás. A női petesejt Máriaé volt, így Jézus Mária igazi fia volt, ám a férfi hímivarsejt teljes mértékben hiányzott. Ebből következően Jesuának nem volt természeti apja, ezért volt szükség a Szentlélek teremtő hatalmára a fogantatáshoz. Egyrészt a Szentlélek volt a fogamzás eszköze, másrészt viszont szűz Mária.

Harmadszor, a szűztől való születés része volt a megtestesülésnek, s így jött létre a megtestesült ember, amit az I. Mózes 3:15 és Ézsaiás 7:14 is előre megjövendölt és végül Máté 1:16-ban be is teljesedett.

III. A MEGTESTESÜLÉS OKAI ÉS CÉLJAI

Melyek a megtestesülés okai és céljai? Tizenkét sajátos oka van annak, hogy miért is történt meg a megtestesülés. Először is, a megtestesülés az emberi bűn feltételéhez volt kötve. Lukács 19:10 kijelenti: *Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, a mi elveszett.*

János 3:13-21 bővebben kifejti, hogy ez az oka a megtestesülésnek. A megtestesülés célja az volt, hogy megmentse a bűnösöket. Azért, hogy Jesua kifizesse a bűnért való büntetést „hasonlóvá” kellett válnia a bűnös testhez, vagy annak „hasonlatosságában” kellett találtatnia. Jézus nem lett bűnössé, de külső megjelenésében úgy nézett ki, mint bármelyik ember. Szükségszerű volt, hogy a bűnös test hasonlatosságában legyen, hiszen azzal a céllal jött, hogy meghaljon a bűnösökért. A megtestesülés az emberi bűn feltételéhez kötött abban, hogy az emberi bűn tette szükségszerűvé a megtestesülést. Zsidókhoz írt levél 2:14 szükségszerű volt, hogy Jézus osztozzon velünk a hústestben és vérben azért, hogy elbánjon a bűnnel.

Másodszor, a megtestesülés azért történt, hogy megmutassa az embernek Istent és az Atyaként rá vonatkozó igazságokat (Máté 11:27, János 1:18, 14:9). János 1:18 szerint azért jött, hogy kijelentse nekünk az Atyát: *Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, a ki az Atya kebelében van, az jelentette ki őt.*

Azért jött, hogy leleplezze az Atyát, ezért prédikációiban és beszédeiben az Atya természetét jelentette ki. János 14:8-9-ben, amikor az egyik saját tanítványa végül megkérte Jézust: *Mutasd meg nekünk az Atyát,* ő így felelt: *aki engem látott, látta az Atyát.* Minden, ami az Atya természete felől igaz, az igaz a Fiúra is.

Harmadszor, a megtestesülés azért történt, hogy a hívőknek például szolgáljon az életvezetésükre (I. Péter 2:21, I. János 2:6). Jesua emberi mivoltában olyan életet élt, amit a hívőnek utánoznia kellene. Ebben nem csak a jó, hanem a rossz dolgok is benne foglaltatnak. Nemcsak erejének kell példaértékűnek lennie, hanem szenvedéseinek is. A szenvedést szelíden viselte és a hívőknek is hasonlóan kellene a szenvedést elhordozniuk. Emberré lett, hogy példát mutasson arról, hogyan kell élni.

Negyedszer, a megtestesülés azért történt, hogy gondoskodjon a bűnért való áldozatról (Zsidókhoz írt levél 2:9, 10:1-10, I. János 3:5). Megtestesült emberként jött el, hogy bűnért való áldozat legyen. Bár az állatáldozatok átmenetileg engedélyezettek voltak, csak annyit

érték el, hogy az ószövetségi szentek vétkeiket elfedezték, ám az ószövetségi szentek bűneit soha nem voltak képesek eltörölni. A bűnök eltörléséhez az állatokénál jobb vére volt szükség. A jobb vér az emberi vér, ám az emberi vérnek büntetlennek kellett lennie. Ez kizáró tényező volt minden egyes emberi lény számára, aki Ádám bukása óta valaha létezett, kivéve egyet, az Isten-ember Jesuát, aki a megtestesülés eredményeként vált emberré. Emberi formában emberi vére volt, ami jobb vér volt, mint az állatok vére. Jézusnak büntetlen emberi vére volt, ezért volt lehetséges, hogy bűnért való áldozattá váljon.

Ötödször, a megtestesülés azért történt, hogy elpusztítsa az ördög munkáit; hogy a cselekedeteit hatástalanítsa (János 12:31, 16:11, Kolossé 2:15, Zsidókhoz írt levél 2:14, I. János 3:8). Ebből az öt írásrészről talán a legvilágosabb kijelentést erről a tényről a Zsidókhoz írt levél 2:14-ben látjuk: *Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, a kinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt.*

Hatodszor, a megtestesülés azért történt, hogy képessé tegye Jesuát arra, hogy könyörületes főpap legyen. Erre a Zsidókhoz írt levél helyez különösen nagy hangsúlyt (2:17-18, 5:1-2, 8:1, 9:11-12, 14). A Zsidókhoz írt levél 2:17-18 versei követik a 14. versben tett állítást a megtestesülésről, majd kijelentik, hogy ez *könyörületes és hű főpappá* tette. A Zsidókhoz írt levél 5. fejezete hangsúlyozza, hogy a valódi főpapsághoz emberré kellett lennie. Ezért, ha Jézus nem vált volna valódi emberré, nem lehetett volna főpap. Azáltal, hogy emberré lett és testet öltött a hívők főpapjává válhatott, ahogy ma is az. Ezáltal képes olyan áldozatokat bemutatni, amelyeket csak papok mutathattak be. Sőt, jobb áldozatot mutathatott be: saját vérét, nem az állatok vérét.

Hetedszer, a megtestesülés azért történt, hogy a dávidi szövetség beteljesedhessen. A dávidi szövetség ígérete szerint Dávid leszármazottja ül Dávid trónján örökké. Szükségszerű volt, hogy Jesua szűz Márián keresztül emberré legyen, mivel Mária Dávid házának tagja volt, ebből adódóan Jézus is Dávid házának tagja volt. Mivel ő Isten és ember egyszerre, most örökké él és örökké uralkodik Dávid trónján (Lukács 1:31-33, 68-70).

Nyolcadszor, a megtestesülés azért történt, hogy megerősítse Isten az Ószövetségben tett ígéreteit (Róma 15:8-9). A megtestesülés szükséges volt azért, hogy ezek a próféciák beteljesülhessenek.

Kilencedszer, a megtestesülés lehetővé tette, hogy Jesua a Messiás felmagasztaltasson (Filippi 2:9-11). A felmagasztalás csakis szenvedésen át történhetett meg. Isten önmagában, kizárólag isteni mivoltában, képtelen a szenvedésre. Ám amikor Isten a Fiú emberré lett, képessé vált a szenvedésre is és ő tényleg valóságosan szenvedett. Elszenvette a megaláztatást, sőt annál sokkal többet. Ennek eredményeként felmagasztaltatott. Ez is a megtestesülés célja volt.

Tizedszer, a megtestesülés azért történt, hogy helyreállítsa a föld fölötti uralmat az ember számára (Zsidókhoz írt levél 2:5,9). Isten az embernek adta a föld fölötti uralmat. Ám az ember elveszítette ezt akkor, amikor Sátán bukásra készítette. Ekkor Sátán elbitorolta a föld fölötti hatalmat, ami eredetileg az embernek adatott (János 12:31, 14:30, 16:11, II. Korinthus 4:4, I. János 5:19). A Messiás legyőzte Sátánt. Most emberként helyre kell állítani az ember föld fölötti uralmát, melyet a királyságban meg is tesz.

Tizenegyszer, a megtestesülés azért történt, hogy sok fiakat dicsőségre vezessen (Zsidókhoz írt levél 2:10-11). Ehhez is szükséges volt a megtestesülés.

Tizenkettedszer, a megtestesülés azért történt, hogy megszabadítsa a hívőket a halálfélelemtől (Zsidókhöz írt levél 2:15). A megtestesülésen keresztül ez is elvégeztetett.

IV. A MEGTESTESÜLT MESSIÁS JELLEME

Milyen jellemmel bírt az Isten-ember emberi mivoltában? A megtestesülés hét jellemzőt hozott létre Jézusban.

Először is, abszolút szent volt (Lukács 1:35, János 8:46, 14:30, Apostolok Cselekedetei 2:27, 3:14, 4:27, Zsidókhöz írt levél 7:26).

Másodszor, büntelen volt (II. Korinthus 5:21, Zsidókhöz írt levél 4:15, I. Péter 2:22, I. János 3:5).

Harmadszor, valódi szeretete volt. Mivel Isten és ember volt, ezért tudott szeretni mind isteni, mind emberi módon. Valódi, eredeti szeretetet fejezett ki minden esetben (Márk 10:21, János 13:1, 14:31, 19:25-27, Galátzia 2:20, Efézus 3:19, 5:25).

Negyedszer, igazán alázatos volt (II. Korinthus 8:9, Filippi 2:5-8).

Ötödször, igazán szelíd volt (Máté 11:29, II. Korinthus 10:1).

Hatodszor, imában telt az élete (Máté 14:23, Márk 1:35, Lukács 6:12, 22:44, János 17:1-26, Zsidókhöz írt levél 5:7).

Hetedszer, szüntelenül dolgozott (János 5:17, 9:4). Ennek ellenére nem volt „munkamániás”, mert tudta, hogy mikor kell félreállni és pihenni. Tudta, mikor kell visszahúzódnai a tömegektől és tudta, mikor kell elmennie a pusztába imádkozni és pihenni.

Jesuanak ez az a hét jellemzője, ami a megtestesülésből eredt. Ahogyan korábban említettük, a megtestesülés egyik célja az volt, hogy példát mutasson az életre. Ez a hét jellemző pontosan ezt teszi. A hívőknek pedig ezeket kellene utánozniuk a mindennapi lelki életükben.

V. A MESSIÁS EMBERI MIVOLTA

A megtestesülés olyan lényt eredményezett, aki mind Isten, mind ember volt: Jézus nagyon is ember és nagyon is Isten volt. Mely bizonyítékok mutatnak arra, hogy Jesua valóban ember volt, igazi ember és nem csupán emberi látszattal bíró lény? Tíz módon mutathatjuk meg, hogy Jesua valóban igazi ember volt.

Először is, abban láthatjuk emberi mivoltát, hogy az emberi természet minden szükséges velejárójával rendelkezett: testtel, lélekkel, spiritualitással, szívvel, értelemmel, lelkiismerettel és akarattal. Először is, valódi teste volt (Máté 26:12, 26, 28, Lukács 2:21, 24:39, János 2:21, Zsidókhöz írt levél 2:14, 10:5, 10). Másodszor, volt lelke (immateriális része) (Máté 26:38, János 12:27, Apostolok Cselekedetei 2:27, Márk 2:8, 8:12, Lukács 23:46, János 11:33, 13:21). Jézus egyértelműen rendelkezett az emberi természet lényegi elemeivel.

Másodszor, emberi mivolta abban is látható, hogy ember módjára született. Ismétlem, nem a születése volt csodálatos, hanem a fogantatása. Születése olyan volt, mint bármely más emberi lényé (Máté 1:18-2:12, Lukács 1:26-38, 2:1-20). Galátzia 4:4-ben ez tanként kerül kijelentésre, ahol Pál azt írta, hogy Jézus *asszonytól született*.

Harmadszor, emberi mivolta abban is látható, hogy emberi felmenői voltak, Ábrahám és Dávid voltak az elődei (Máté 1:1, Róma 1:3).

Negyedszer, emberi mivolta abban is látható, hogy emberi nevei voltak. Jézusnak (Jesua) vagy Józsuének (Josua vagy Jehosua) nevezik, ami akkoriban hétköznapi emberi név volt. Nyolcvankétszer nevezik *az ember Fiának*, mely elnevezés emberi mivoltát hangsúlyozza.

Ötödször, emberi mivolta abban is látható, hogy mások is embernek nevezték. János 1:30-ban Keresztelő János is embernek nevezte, János 10:33-ban a tömeg embernek nevezte, Apostolok Cselekedetei 2:22-ben Péter is embernek nevezte és Apostolok Cselekedetei 13:38-ban, Róma 5:15-ben, I. Korinthus 15:21-ben és 47-ben, Filippi 2:8-ban és I. Timótheus 2:5-ben Pál is embernek nevezte.

Hatodszor, emberi mivolta abban is látható, hogy János 8:40-ben Jézus is embernek nevezte magát.

Hetedszer, emberi mivolta abban is látható, hogy az emberi fejlődés minden törvényének alá volt vetve (Lukács 2:40, 52). Minden más emberi lényhez hasonlóan ő is négy területen fejlődött: mentálisan, fizikailag, lelkileg és társadalmilag.

Nyolcadszor, emberi mivolta abban is látszott, hogy mindenféle emberi tapasztalaton keresztülment. Éhes volt (Máté 4:2, 21:18); szomjas volt (János 19:28); fáradt volt (János 4:6), álmos volt (Máté 8:24). Minden emberi érzelmet átélt: a szeretetet (Márk 10:21); a könnyөрületességet (Máté 9:36); a dühöt és fájdalmat, amit könnyek között, sírással fejezett ki (Márk 3:5, János 11:35, Zsidókhöz írt levél 5:7). Ezen kívül még haláltusát vívott (Lukács 22:44); háborgott, bánkódott (János 12:27); megpróbáltatott (Zsidókhöz írt levél 2:18, 4:15); imádkoznia kellett (Máté 14:23, Márk 1:35, Lukács 6:12). Mindezen dolgok Jézus emberi mivoltának bizonyítékai.

Kilencedszer, emberi mivoltában korlátozott ismerettel bírt; voltak dolgok, amiket nem tudott. Márk 13:32 és János 11:34 két példa erre a korlátozott ismeretre.

Tizedszer, emberi mivoltának bizonyítéka az a tény, hogy meghalt (János 19:30, 34, Zsidókhöz írt levél 2:14, 5:8).

VI. A MESSIÁS MEGALÁZTATÁSA

Jézus emberi mivoltának részét képezte a megaláztatása is. Létezik egy bibliai tan, amit a teológusok „a Messiás megaláztatásának” neveznek. Megaláztatását tizenkét különböző területen láthatjuk.

Először is, megaláztatásának maga a megtestesülés is része volt. A tény, hogy Istennek emberré kellett lennie „lefokozást” jelentett, megaláztatást (Galátzia 4:4, Filippi 2:6,7, Zsidókhöz írt levél 2:14).

Másodszor, megaláztatása abban látható, hogy a bűnös hústest hasonlatosságában élt. Úgy nézett ki, mint egy bűnös emberi lény. Ez is része megaláztatásának (Róma 8:3, Filippi 2:7).

Harmadszor, megaláztatása abban is látható, hogy alantas körülmények között született. Ráadásul nem gazdag családba született, hanem egy szegénybe. Máté 2:23 szerint az összes lehetséges hely közül egy olyan helyen kellett felnőnie, amely az egyik legrosszabb hírű város volt: Názáretben. Mivel Názáretben nevelkedett, ezért a názáretinek nevezték, ami nem éppen kedvező megszólítás volt. Nem volt tiszteletteljes megszólítás. A „származhat-e valami jó Názáretből?” népszerű mondás volt. Názáret szégyenteljes város volt. Ezen kívül Máté 8:20 azt is mondja, hogy nem volt saját vagyona. Lukács 2:7 szerint istállóban született és jászolba fektették. Lukács 2:22-24 azt tanítja, hogy olyan szegény családba született, ahol szüleinek csak a galamb áldozatra tellett, ami gazdasági nyomoruk jele volt. II. Korinthus 8:9 kijelenti, hogy a megtestesüléssel Jézus *szegénnyé lett*.

Negyedszer, megaláztatása abban is látszik, hogy a *törvény alá* született (Galátzia 4:4). Alá kellett vetnie magát annak a törvénynek, amely tőle származott. Ez is Jézus megaláztatásának része volt.

Ötödször, megaláztatása abban is látszik, hogy alá kellett vetnie magát az emberi léttel együtt járó korlátozásoknak. Ez a *kenosis* tana, amelynek jelentése „megüresítés”. Ez Filippi 2:5-11 lényege. Azt jelenti, hogy bár nem vesztette el egyetlen isteni jellemzőjét sem, korlátozott mértékben használhatta csak őket. Isteni attribútumainak korlátozott használata is része megaláztatásának.

Hatodszor, megaláztatása abban is látható, hogy meg kellett élnie az élet nyomorúságaival együtt járó dolgokat, amit a korábban „a Messiás emberi mivolta” címszó alatt tárgyaltunk, és ez is része volt megaláztatásának.

Hetedszer, megaláztatása abban látható, hogy szolgává lett és ekként szolgált. Ezt János 13:1-11 illusztrálja, amikor megmosta a tanítványok lábát. Filippi 2:7 tanként említi ezt aényt.

Nyolcdaszor, megaláztatása abban is látható, hogy magára vette az ember bűneit; az ember bűneit kellett hordoznia. Ez megalázó volt annak, aki abszolút szent és büntelen volt (II. Korinthus 5:21, I. Péter 2:24).

Kilencedszer, megaláztatása abban is látható, hogy elviselte a kereszthalál átkát. Az összes lehetséges kivégzési mód közül az volt a legmegalázóbb, legméltatlanabb halál, ha valakit fára függesztettek. A zsidó kultúra és szokások szerint ez volt a halál legmegalázóbb módja. Tehát ez is része volt megaláztatásának (Galátzia 3:13, Zsidókhöz írt levél 12:2).

Tizedszer, megaláztatása látható a halálában. Maga a tény, hogy az Isten-embernek, a szentnek és büntelennak át kell esnie a halálon szintén része volt megaláztatásának (Filippi 2:8).

Tizenegedszer, megaláztatása látható a temetésében. A tény, hogy úgy temették el, mint minden más embert, része a megaláztatásának (Máté 27:59-60, Apostolok Cselekedetei 13:34-15, I. Korinthus 15:4). Temetésének megaláztatása továbbá abban is látható, hogy mindazok, akik közel állak Jesuához élete és szolgálata során, nem vettek részt a temetésében.

Távol tartották magukat tőle. Jézust két olyan ember temette el, akik egészen addig titkos, tartózkodó hívők voltak: arimathiai József és Nikodémus.

Tizenkettedszer, megaláztatása a Seolba, vagy más néven Hádészba való alászállásában is látható. Neki is alá kellett szállni arra a helyre, ahol a szenteket átmenetileg fogva tartották. (Apostolok Cselekedetei 2:27, 31, Efézus 4:9, I. Péter 3:18-19).

Ez a tizenkét pont egyértelműen a Messiás megaláztatásának elvét tanítja, mely nagyon is része volt emberi mivoltának, ami pedig a megtestesülés szerves része.

Amikor a hívők megnézik, hogy Jesua mi mindennek vetette alá magát, amikor megnézik megaláztatásának állomásait, mindenképpen emlékeztetniük kell magukat arra, hogy miért is tette mindezt. Azért, hogy a helyettesítőjükké válhasson. Emberként élt és emberként halt meg, de helyettesítő halált halt az ember bűneiért. Amikor a hívők az emberi élet részeként szenvednek, amikor megfosztják őket valamitől, hiányt szenvednek, vagy megalázzák őket, mindig emlékeznüik kell erre a képre: nem szenvedtek és soha nem is fognak olyan mértékben szenvedni, ami megközelítené Jesua a Messiás szenvedéseit. Ha emlékeznek erre, akkor megértik, milyen nagyszerű dolgot vitt véghez Jézus és mindezt értük tette. A hívőknek mindig hálásnak kell lenniük azért, hogy Jézus hajlandó volt megaláztatni az üdvösségért és azért, hogy hatalmuk legyen ebben az életben. Amikor szenvednek, ne lázadjanak Isten ellen. Amikor szenvednek, emlékezzenek arra, hogy együtt szenvednek Krisztussal. A Biblia azt ígéri, hogy ha együtt szenvednek vele, vele együtt fognak megdicsőülni is.

VII. A MESSIÁS ISTENSÉGE

A megtestesülés eredménye egy olyan személy volt, aki ember és Isten volt egyszerre. A korábbiakban már megmutattuk, hogy valódi ember volt, valós emberi mivolttal. A megtestesülés nem azt jelentette, hogy feladta volna isteni mivoltának legcsekélyebb részét is. Nem csökkent istensége, hanem a tökéletes istenség megragadta az emberi természetet és önmagához adta. Istenségére hét bizonyítékot találunk.

Először is, Jézus rendelkezett az összes isteni névvel. Hét példát látunk isteni neveire. *Istennek* nevezik (János 1:1, 20:28, Zsidókhöz írt levél 1:8), *Isten Fiának* (Máté 16:16), valamint az *ember Fiának*, *Úrnak* (Máté 22:43-45, Apostolok Cselekedetei 9:17), az *Alfának és Omegának*, aminek a jelentése „a kezdet és a vég” (Jelenések 1:8), az *Elsőnek és Utolsónak* (Jelenések 1:17), a *képnek* (Kolossé 1:15). A *kép* szó görög jelentése „prototípus”, a *kép* kijelentett valósága; ő a *láthatatlan* Isten látható megnyilvánulása. Az utolsó isteni név pedig a *képmás* (Zsidókhöz írt levél 1:3); ő az isteni természet pontos lenyomata.

Másodszor, rendelkezik az istenség összes attribútumával. Tíz jellemző bizonyítja isteni mivoltát.

Először is, rendelkezik az örökkévalóság jellemzőjével (Mikéás 5:2, János 1:1, 8:58, Kolossé 1:17, Zsidókhöz írt levél 1:11).

Másodszor, rendelkezik a változhatatlanság jellemzőjével, vagyis nem változó (Zsidókhöz írt levél 1:10-12, 13:8).

Harmadszor, rendelkezik az önmagában létezés jellemzőjével (János 1:1-3, 5:26).

Negyedszer, ő az élet (János 1:4, 14:6, Apostolok Cselekedetei 3:15)

Ötödször, rendelkezik a istenség teljességével (Kolossé 2:9); minden, ami Istenre az Atyára, illetve Istenre, a Szentlélekre igaz, igaz a Fiúra is.

Hatodszor, rendelkezik a szentség attribútumával (Zsidókhöz írt levél 7:26).

Hetedszer, rendelkezik a teljhatalom jellemzőjével; ő a teljhatalmú Isten (Máté 28:18, János 5:27, 17:2, Apostolok Cselekedetei 2:36, I. Korinthus 12:3, Filippi 2:9-10, Kolossé 1:18, I. Péter 3:22, Jelenések 19:16).

Nyolcadszor, rendelkezik a mindenhatóság jellemzőjével; minden hatalom az övé (Lukács 8:25, János 10:18, I. Korinthus 15:25, 28, Filippi 3:21, Kolossé 1:16-17, I. Timótheus 1:12, Zsidókhöz írt levél 1:3, 7:25, Júdás 24, Jelenések 1:8).

Kilencedszer, rendelkezik a mindentudás jellemzőjével; ő mindent ismer (Máté 11:27, János 1:48, 2:25, 10:15, 13:1, 11, 16:30, 18:4, 19:28, I. Korinthus 4:5, Kolossé 2:3, Jelenések 2:23).

Bár emberi mivoltában korlátozott ismerettel rendelkezett, isteni mivoltában mindentudó.

Tizedszer, rendelkezik a mindenütt jelenlét attribútumával, mindenhol ott van (Máté 18:20, 28:20, János 3:13, 14:18, 20, 23). Rendelkezik tehát az istenség összes jellemzőjével.

Harmadszor, olyan tetteket hajt végre, amelyeket egyedül Isten képes végrehajtani. Hat példa van cselekedeteire.

Először is, ő végezte el a teremtés munkáját (János 1:3, 10, I. Korinthus 8:6, Kolossé 1:16, Zsidókhöz írt levél 1:3, 10).

Másodszor, ő végzi a teremtés megőrzésének munkáját (Kolossé 1:17, Zsidókhöz írt levél 1:3).

Harmadszor, hatalmában áll a bűnök bocsánata (Máté 9:2, 6, Lukács 5:24, 7:47-48).

Negyedszer, ő küldi el a Szentlelket, amit csakis Isten tehet (János 15:26).

Ötödször, feltámasztja a halottakat, az igazakat és hazugokat egyaránt (János 6:40).

Hatodszor, ő hajtja végre a végső ítéletet (Máté 25:31-46, János 5:22-27, Apostolok Cselekedetei 17:31, II. Korinthus 5:10, II. Timótheus 4:1). Isten munkáját végzi, ami bizonyítja istenségét.

Negyedszer, istensége abban látható, hogy imádat adatott neki (Máté 14:33, János 9:38, 20:28, Filippi 2:10, Zsidókhöz írt levél 1:6).

Ötödször, istensége abban látható, hogy ő ad halhatatlanságot (János 5:28-29, 6:39-40, 17:2, Filippi 3:21).

Hatodszor, istensége látható a Szentháromsággal kapcsolatos összefonódásában.

Először is, Istennel az Atyával is kapcsolatban áll (János 10:30, 14:23).

Másodszor pedig mind az Atyával, mind a Szentlélekkel kapcsolatban áll (Máté 28:19, II. Korinthus 13:14).

Végül hetedszer, istensége saját, isteni mivoltával kapcsolatos állításaiból is látható. Négy ilyen állítása volt.

Először is, azt állította, hogy az Atyával a lehető legközelebbi kapcsolatban áll, olyannyira, hogy aki ismeri a Messiást, az ismeri Istent (János 8:19, 14:7); aki látta a Messiást, az látta Istent (János 12:45, 14:9); aki befogadja őt, az Istent fogadja be (Márk 9:37); és aki tiszteli őt, az tiszteli az Istent (János 5:23). Azt mondta: *Én és az Atya egy vagyunk* (János 10:30). Másodszor, azt állította, hogy ő az üdvözítő hit tárgya (Máté 11:28, János 3:36, 14:1, 17:3). Harmadszor, a követői fölötti abszolút uralmát is kijelentette, amit csakis Istennek áll jogában elvárni (Máté 10:37-39).

Negyedszer, az állította, hogy teljhatalommal bír Isten intézményei és törvényei fölött: állította, hogy ő a templom Ura (Máté 12:6); a *szombat Ura* (Máté 12:8); Isten országának Ura (Máté 16:19); és az új szövetség fölötti teljhatalommal bír (Máté 26:28). A tény, ha Jesua

ilyen isteni állításokat tett három dolgot jelenthet: csaló volt, önmagát csapta be, vagy valóban az volt, akinek állította magát. Azok, akik ismerik őt tudják, hogy valóban az, amit állított: a Messiásuk, a Megváltójuk és az Istenük.